

Úcta k starším

Zastav sa na chvíľu a čítaj! Istý muž píše: „Keď som včera vystupoval z vlaku, predou mnou šla pomalým tempom stará babka. Ponáhl'al som sa a nevedel som ju predbehnúť. Vytáčala ma do nepríčetna. Vtedy som sa zarazil a povedal som si: "Kam sa ja vlastne ponáhl'am?" Ozvali sa vo mne výčitky svedomia, že som sa v duchu nahneval na babku, ktorá má dosť času a okrem toho nemôže za svoju pomalosť. Celý život pracovala, možno veľa vytrpela. A možno všetko trpezlivo niesla. A ja som netrzeplivý a malicherný. A to všetko len preto, aby som bol o 10 minút skôr doma. Tých pár minút aj tak premrhám na internete alebo pri telke. Alibisticky to zhodím na dobu, v ktorej žijeme.“

Všetci sa hrozne ponáhl'ame. A večer zistíme, že sme zase toho veľa nestihli. Frustrovaní ľahneme a zaspíme spánkom nepokojných. Cez SMS si vyznávame lásku, komunikujeme cez chat a do očí si nemáme čo povedať. Trápia nás účty, kariéra. V schránkach sa nám hromadia maily, lebo "nemáme čas" odpísať, na polici sa kopia knihy, lebo "nemáme čas" čítať, nevieme ako vonia príroda, lebo "nemáme čas" si k nej privoňať. Ale dokedy to vydržíme? Čím chceme viac stihnúť, tým menej stihneme. Venujeme priveľa času veciam, ktoré si ho nezaslúžia. Nevieme sa zastaviť a uvedomiť si hodnotu vecí. Robíme veľa fotografií, ale už si ich ani neprezeráme. Napálime ich na CD a tým to končí; počítače máme plné hudby, na ktorú nemáme čas, množstvo televíznych kanálov, ktoré akoby jedna mater mala. Namiesto zábavy stres. Stále kontrolujeme mobil, či nám niekto nevolal. Prestávame si vážiť krásne veci, kvôli ktorým sa oplatí žiť. Môj dedko v živote nebol v zahraničí, nemá mobil, počúva jednu stanicu na svojom starom rádiu. A napriek tomu si myslí, že prežil krásny život. S úsmevom spomína. Teší sa z pekného dňa, z vône dreva, zo svojich vnúchat. Žil ťažký život, ale váži si ho. To my dnes nevieme. A tak máme infarkty, rakovinu a depresie.

A možno by stačilo spomaliť. Tvrdenie, že sa to nedá, neobstojí. Zamyslime sa, koľko času venujeme nepodstatným veciam. Skúsme vypnúť mobily a počítače a porozprávať sa. Snáď som si uvedomil môj rýchly život včas, aby som spomalil. Kamarát má chalupu v malej osade obkolesenej horami, nie je tam signál, žiadna telka, obchod otvorený len v utorok a štvrtok a jedna krčma 5x5 m. Asi tam zabehnem, aby som spomalil a nehneval sa na starých ľuďoch, ktorí si vážia zvyšok života a zbytočne sa neponáhľajú za smrťou, tak ako mnohí z nás! Pekný deň... a spomaľ... žiješ len raz... a veľmi krátko...

o. Rastislav